

MEREPOOLSEIMA MAJA KIRI

*Vapustavalt haarav lugu
perekonnasaladustest*

Liz Eeles

Originaali tiitel:

Liz Eeles

A Letter to the Last House Before the Sea

2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud selgelt üldkasutatavad, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud väljamõeldud kontekstis. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud isikute, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Liz Eeles, 2021. All rights reserved.

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E09419522

ISBN 978-9949-82-967-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Minu imelisele emale, Margaretile,
kes on viimasel ajal väga palju üle elanud,
kuid naeratab sellest hoolimata.*

Proloog

Iris Starcrossil oli raske hingata, kuid see ei üllatunud teda eriti. Tema tund oli vist kätte jõudnud. Ta oli elanud üheksakümne üheksa aastaseks. Tegelikult oli see temast isekas, kui mõnele teisele oli antud väga vähe eluaastaid.

Ta liigutas aeglaselt sõrmi ja tundis, kuidas kellegi teise käsi õrnalt tema oma surus. Lettie oli tunde tema voodi kõrval istunud. Või võib-olla isegi päevi. Iris kaotas ajataju, kui kõik ta elu rõõmud ja kurvastused filmilindina silme eest läbi jooksid ja sellesse hetke koondusid.

Ta lootis, et suremine pole valus ja Cornelius ootab teda juba ees. Vähemalt vikaar oli seda talle kinnitanud. Kuid pärast aastate eest juhtunut oli Iris usu jumalasse kaotanud, nii et ta ei saanud selles kindel olla.

Ta tegi veel ühe pinnapealse, kähiseva hingetõmbe ja tundis, kuidas ketiga tema kaelas olev õrn kullast võti üle rangлуу libises. Ta liigutas aeglaselt ja valulikult oma vaba kätt, kuni sõrmed puudutasid võtme lohutavalt siledat ja tuttavlikku metalli. Kui ta oleks vaid suutnud toona oma leinas selle saladuse paljastada. Aga nüüd oli juba liiga hilja kahetseda.

„Hoi seda, kulla tüdruk,“ kähistas ta, hääle vaevu valjem kui sosin. „Ja uuri see minu eest välja.“

Kui teda enam ei ole, jääb võti Lettiele – ainsale inimesele perekonnas, kes oli nagu tema. Iris saatis kirgliku palve jumala poole, kes

oli võib-olla olemas, võib-olla mitte, et ta armastatud kaugel sugulane valiks kestva armastust ja õnne täis elu.

Pimedus varjas Irise nägemise ja ta sulges sellest kõigest väsinuna silmad. Ta kuulis küll veel Lettie häält, mis teda õrnalt hüüdis, aga tema mõtted olid juba nägusa sõjaväevormis noormehe ja selle elu juures, mis tal oleks võinud olla. Iris Starcross tegi oma viimase hingetõmbe ja suri.

Esimene peatükk

*Viis nädalat hiljem
Lettie*

*L*ettie astus taksost välja ja hingas suure sõõmu sooja mereõhku. See oli värskem, kui see heitgaaside ja higiste inimkehade segu, millega ta harjunud oli, ning tema ees olev vaade erines täielikult sellest, mis avanes tema tillukeselt rõdult Londonis. Sealt nägi ta kõigest koledat telliskividest lahoonet ja mustaks tõmbunud hauakive täis kalmistut. Seevastu siin...

Lettie vaatas ringi, silmitsedes silmapiirini laiuvat merd, selle lainetavat tumesinist pinda ja kollase astelhernega ülepuistatud kaljupealset. Ja seal, otse tema ees, seisis valgeks lubjatud hoone, kummalgi pool välisust lilledega täidetud kivist lillepotid.

See siis oligi Triivpuidumaja. Internetis öeldi, et see asub maailma tipus ja Lettie sai aru, miks.

See oli ainus maja järsul kaljul, mis kõrgus Taevaabaja – ilusa küla, millest ta oli äsja taksoga läbi sõitnud – kohal. Küla koosnes vanamoodsatest majadest ja suveniiripoodidest, mis olid praegu turistidest tulvil. Mitmed neist olid pannud hajameelselt teed ületades taksojuhi vandesõnu pomisema. Mehe meeleolu ei paranenud ka kaljutippu viivat auklikku teed nähes.

Lettie pühkis kastanpruunid kiharad silmist ja vaatas, kuidas tema takso rappudes küla poole tagasi sõitis. Siis tõmbas ta sõrmega üle

Paddingtoni rongipileti, mis oli endiselt tema teksade taskus, suutmata uskuda, et ta oli siin.

Siiatulek oli olnud viimase hetke otsus. Ta oli pikemalt mõtlemata Devonisse suunduvale rongile hüpanud, kuigi polnud kunagi olnud spontaanne inimene. Tema ellusuhtumine oli pigem tagasihoidlik ja ettevaatlik.

Kuid võib-olla andis armastatud inimese ja seejärel kõigest viis nädalat hiljem ka töökoha kaotamine sulle julgust juurde. Kindlasti tegi see sind... Lettie hingas veel kord sügavalt sisse ja püüdis peas keerlevatest segastest mõtetest aru saada. See tegi sind rahutuks, otsustas ta. Rahutuks, hirmunuks ja kurvaks. Väga, väga kurvaks.

Puudutades kullast filigraanvõtit, mis ta kaelas rippus, täitusid tema silmad pisaratega. Ta oli nüüd siin, kus Iris üles kasvas, kuid armastatud vanatädi polnud enam tema kõrval.

Kui Iris siin oleks, teaks ta täpselt, mida tema töölt lahtilaskmise kohta öelda, mõtles Lettie pea kohal kiljuvaid kajakaid vaadates. Ta teaks, kuidas Lettiet naerma ajada ja leevendada kurbust, mis oli juba nädalaid temast lainetena üle uhtunud. Kui irooniline, et ainus inimene, kelle rõõmsameelne lobisemine võiks tema halba tuju leevendada, oli inimene, kelle surm oli selle põhjustanud.

Soe tuul sasis Lettie juukseid, kui ta püüdis end kokku võtta. Iris sooviks, et elu läheks edasi ja Lettie perekond paistis vanaproua surmaga palju paremini toime tulevat kui tema. Nad ei tundunud isegi matustel eriti kurbadena, kuigi tema oli muutunud nuuksuvaks inimvaremaks.

Oma pere peale mõeldes kontrollis Lettie telefoni, mille oli mõne tunni eest hääletu režiiimi peale lülitanud. Seal oli neli vastamata kõnet ja suur hulk sõnumeid tema õelt Daisylt. Viimane neist ütles lihtsalt: Kus kurat sa oled? Ära ole selline draamakuninganna ja helista mulle tagasi.

Ühe elustiilinõustajaks õppija kohta polnud Daisy just kõige kaastundlikum inimene. Lettie lükkas telefoni tagasi taskusse, tõstis kohvri üles ja kõndis Triivpuidumaja välisukse juurde. Ta koputas ja ootas,

pannes tähele, et kuigi maja seinad olid värskelt lubjatud, olid puidust aknaraamid ja viltune katus kauem ilma meelevallas olnud. Siin ülal kaljutipus pidid avamerelt tulevad tuuled ja tormid hoonet tugevalt räsima.

Lettie värises ja tõstis just käe, et uuesti koputada, kui uks lahti tehti.

„Siin te oletegi! Tere tulemast Triivpuidumajja! Kuidas Londonist siiasõit sujus? See võib üsna kaua aega võtta, eriti, kui Exeteri jaamas on taksojärjekord. Tulge sisse.“

Lettie pilgutas sellise sõnalise rünnaku peale silmi, kuid astus siiski üle läve must-valgete põrandaplaatide ja nurgas seisva kappkellaga päikesepaistelisse esikusse. Ta oli eeldanud, et naised, kes pidasid mereäärseid võõrastemaju, olid üle keskea, kuid teda nii ülevoolavalt tervitanud naine oli umbes kolmekümnene, nagu ta ise, tal olid säravpruunid silmad ja tema juuksed kooldusid vastu õlgu puutudes ülespoole.

„Tere tulemast Triivpuidumajja,“ kordas naine uuesti ja krimpsutas siis nägu. „Vabandust, seda ma vist juba ütlesin. Te olete vist Lettie. Minu nimi on Rosie. Kas ma aitan teid?“ Ta tõstis kohvri üles ja naeratas. „Ohoo, kui kerge kohver.“

„Mul polnud vaja palju asju kaasa võtta,“ vastas Lettie, taibates, et oli paljud asjad, nagu matkasaapad, sokid ja niisutava kreemi, maha unustanud.

Tal oli Londonist lahkumisega kiire olnud, mis oli tegelikult rumal, sest kui vanatädi ja töökoha kaotus kõrvale jätta, oli tema eluga seal kõik korras. Tal oli perekond ja sõbrannad, kes temast hoolisid, ning oma tilluke üürituba.

Kuid viimasel ajal oli tal raske vabaneda üha kasvavast üksindustundest. Tema lähimad sõbrannad olid kas Londonist ära kolinud või pere loonud ja lapsed saanud, või mõlemat korraga. Nüüd oli ka Iris lahkunud ja kõige dramaatilisematel hetkedel tundis Lettie, nagu puuduks tal elueesmärk.

Automaatselt kobas ta uuesti enda kaelas rippuvat võtit, nagu oleks see mingi maagiline kõiki vastuseid andev talisman.

„Las ma sean teid sisse,“ pakkus Rosie, katkestades tema mõtted. „Kas ma teen kõigepealt majas lühikese ringkäigu ja juhatan alles siis teie tuppa?“

„See oleks tore. Tänan teid. Muide ka minul on hea meel teiega tutvavaks saada.“

Rosie naeratas laialt ja säravalt ning juhatas Lettie siis, ise endiselt kohvrit kandes, poleerimisvaha järele lõhnavasse elutuppa. Kivist kaminasimsil asuvasse vaasi olid seatud punased roosid ja sidrunkollastel seintel rippusid nõmmemaastikku kujutavad raamitud maalid.

„Võid seda tuba kasutada, millal tahad,“ ütles Rosie, seistes akna kõrval, millest avanes vaade üle kalju merele. „Praegu olen majas ainult mina, nii et palun tunne end nagu kodus.“

„Kas me oleme ainult kahekesi? Ma arvasin, et suvekuudel on siin palju rahvast.“

„Ausalt öelda ma alles avasin selle võõrastemaja ja sina oled minu esimene külaline. Sellepärast ma sinu saabumisele nii ülepakutult reageerisingi.“

Lettie naeratas, kui ta nina kirtsutas. „See oli ainult natuke ülepakutud ja sa olid *väga* külalislahke.“

„See pakub vähemalt mingit lohutust. Sa ei pidanud minu esimene külaline olema. Eile pidi Birminghamist saabuma üks abielupaar, aga nad pidid haiguse pärast viimasel hetkel tühistama.“

„Kui kahju.“

„See oli suur pettumus, nii et mul oli väga hea meel, kui sa eile õhtul helistasid ja küsisid, kas meil on vaba tuba. Kui sa mu küsimust pahaks ei pane, siis mis sundis sind just Triivpuidumaja valima?“

„Otsisin internetist seda maja ja kui nägin su veebilehelt, et see oli võõrastemajaks muudetud, tundus see nagu saatus, et peaksin just siin peatuma.“

„Mis sind üldse Triivpuidumaja otsima pani?“

„Ajalugu.“ Lettie vaatas hubases toas ringi, kujutades ette kunagiste lastehäälte kaja. „Tegelikult... olen ma üsna kindel, et minu vanatädi Iris ja tema vend, minu vanaisa, on siin üles kasvanud.“

„Selles majas?“ Rosie istus kivist aknalauale, silmad suured. „Kas tõesti? Kui hämmastav. Ka mina kasvasin Triivpuidumajas. Millal su perekond siin elas?“

„See oli kaua aega tagasi. Iris ja tema pere kolisid Teise maailmasõja ajal Devonist ära. Mu vanavanemad surid juba enne minu sündi, aga Iris suri alles eelmisel kuul.“

Rosie nägu tõmbus pilve. „Ka mina kaotasin hiljuti lähedase inimese ja see on väga raske, eks ole? Kas sa tulid Taevaabajasse vaatama, kus su vanatädi elas?“

„Vist küll.“ Lettie tegi pausi, soovimata tegelikke põhjuseid avaldada. „Iris ei rääkinud sellest kuigi palju, kuid on huvitav näha, kust ta pärit oli.“

„Noh, minu meelest on suurepärane, et mu esimene külaline on selle vapustava vana majaga seotud,“ kuulutas Rosie aknalaualt maha hüpates. „Tegelikult kõlab see nagu saatust! Luba ma näitan sulle ülejäänud maja. Osa sellest pole sinu vanatädi siin elamisest saati eriti palju muutunud.“

Kõigepealt viis ta Lettie maja tagaosas asuvasse talveaeda, kust avanesid imelised vaated Devoni maastikule.

„Sõja ajal seda siin veel ei olnud, aga see on majale suurepäraseks täienduseks. Siit näeb peaaegu Dartmoorini välja,“ ütles Rosie, varjates silmi päikese eest, mis läbi soolapritsmelise klaasi sisse tulvas. „Ka elutoa seintel olevad maalid kujutavad Dartmoori. Need on mu ema maalitud.“ Ta heitis pilgu raamaturiulil oleva foto poole, millel olev päikeseprillidega naine naeratas kaamerasse.

„Kas see oli sinu ema, kes...? Sa ütlesid, et kaotasid samuti kellegi.“ Lettie kõhkles, kartes öelda midagi kohatut.

Kuid Rosie noogutas. „Jah, mu ema suri aasta alguses.“

„Tunnen kaasa.“